

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.N., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. února 2014 č.j. DSH/398/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 14.11.2013 č.j. MMP/237491/13, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že v době, kdy byl strážníky kontrolován, měl za oknem umístěnou parkovací kartu zóny A, avšak měl s místní policií a strážníky špatné zkušenosti, proto se rozhodl požádat o předání věci ke správnímu orgánu. Policisté se neujistili, jak se později ukázalo, že žalobce nemá za oknem umístěnou parkovací kartu, ale rovněž nezjistili totožnost všech svědků, ačkoli u výsledku později uvedli, že v autě byli další dva spolujezdci.

Také podle žalobce lživě uvedli, že žalobce spáchání přestupku uznal. Žalobce měl za prokázané, že vjel na pozemní komunikaci, kde platí dopravní značka B11 Zákaz vjezdu všech motorových vozidel s dodatkovou tabulkou E13 – Mimo zásobování 17:00 až 9:00 hodin MHD, PČR a držitele parkovací karty zóna A. Na dokazování dalších skutečností však správní orgán podle žalobce rezignoval v rozporu s **§ 52 správního řádu**. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku je třeba nesplňovat jednu z podmínek daných dodatkovou tabulkou. Toto nesplnění správní orgán žádným způsobem podle žalobce neprokázal. Protokol o jednání neobsahuje žádnou zmínku o šetření, zda pro žalobce platila podmínka, podle níž nemá dopravní značkou zakázáno vjet na pozemní komunikaci. Výslech policistů nezahrnoval jedinou otázku směřující k zjištění, zda policisté zkoumali, zda je za oknem vozidla žalobce umístěna parkovací karta, která tam podle žalobce prokazatelně byla – z fotografií dostupných ve spisovém materiálu. Rozhodnutí správního orgánu označil žalobce za účelové a nepřezkoumatelné a odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. **5As 126/2011-68**, podle něhož *„obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoli tvrzení ani o nich nabízet a předkládat důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“* Na takový postup podle žalobce správní orgán rezignoval.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že z fotodokumentace je sice zjevné, že za předním sklem vozidla jsou na palubní desce položeny nějaké věci, fotografie však neprokazují, že by za předním sklem vozidla byla umístěna parkovací karta. Ze spisového materiálu tedy nevyplývala žádná indicie vedoucí k pochybnostem, že ve vozidle byla umístěna parkovací karta. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce má trvalý pobyt v okrese Tachov v obci Kladruby a dle přiloženého výpisu z karty vozidla byl v době spáchání přestupku provozovatelem předmětného vozidla. Z toho vyplývá, že mu nemohla být rezidenční parkovací karta vydána. Dále žalobce poukázal na to, že přestupek se stal dne 13.4.2013 a rozhodnutí o odvolání bylo vypraveno 17.2.2014, tedy řízení o přestupku trvalo více než 10 měsíců, přičemž se žalobce k věci po celou dobu nevyjádřil. Žalobce se nevyjádřil ani na oznámení o přestupku. Rovněž v odporu žalobce proti příkazu mohl žalobce namítat, že měl ve vozidle umístěnu parkovací kartu a tuto předložit. Následovalo nařízení tří ústních jednání, ze kterých se zmocněnec žalobce vždy omluvil. Třetí omluvu správní orgán I. stupně neakceptoval a věc projednal v nepřítomnosti zmocněnce žalobce. Na všech předvoláních byl žalobce poučen, že má jako obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu, k důkazům o nich a uplatňovat a navrhopat důkazy na svou obhajobu. Žalobce svého práva nevyužil a v řízení před správním orgánem I. stupně skutečnosti, které namítá až v žalobě, neuvedl. Žalobce je neuvedl ani v odvolání, když odvolání podal bez odvolacích důvodů a ani přes výzvu je nedoplnil. Žalovaný tak měl za to, že bylo splněno ust. § 3 správního řádu. Žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu č.j. **17 A 3/2013-63** ze dne 31.3.2014 s tím, že námitky žalobcem uplatněné poprvé v žalobě, aniž je důkazně podporuje, nemohou mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, příp. na jeho správnost dle § 89 odst. 2 správního řádu.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 13.4.2013, podle něhož žalobce v tento den v Prešovské ulici ve 14:45 hodin vjel do úseku označeného dopravní

značkou B11 Zákaz vjezdu. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ani se nepodepsal. Podle úředního záznamu Městské policie Plzeň z téhož dne si hlídka všimla jedoucího motorového vozidla v ulici Prešovská, do které je zakázán vjezd dopravní značkou B11 Zákaz vjezdu všech motorových vozidel s dodatkovou tabulkou – Mimo zásobování, policie, MHD a pro držitele parkovacích karet zóny A. Z tohoto důvodu byl řidič vozidla na náměstí Republiky u veřejných záchodků zastaven. Hlídce uvedl, že chce nechat věc předat do správního řízení, současně byla pořízena fotodokumentace a videozáznam. Na fotografiích je zdokumentováno vozidlo žalobce zaparkované na místě silniční kontroly, přičemž viditelná parkovací karta za oknem vozidla není. Dále je na fotodokumentaci značka umístěná v Prešovské ulici - Zákaz vjezdu všech motorových vozidel s výjimkou zásobování od 17:00 do 9:00 hodin, MHD, PČR a držitelů parkovací karty zóna A. Příkazem ze dne 20.6.2013 byl žalobce uznán vinným z přestupku, proti čemuž podal odpor a současně předložil plnou moc pro zmocněnce Ing. M.J. ze dne 27.6.2013. Správní orgán I. stupně nařídil jednání na 3.9.2013, přičemž dne 27.8.2013 došla správnímu orgánu omluva zmocněnce žalobce z jednání doložená pracovní neschopností ze dne 26.8.2013. Správní orgán I. stupně nařídil dále jednání na 1.10.2013, přičemž dne 26.9.2013 došla správnímu orgánu omluva zmocněnce žalobce z tohoto jednání s odůvodněním, že na identický den byl předvolán k Magistrátu města Olomouce, a to již před předvoláním k předmětnému jednání. Správní orgán I. stupně znovu nařídil jednání na 4.11.2013, přičemž dne 1.11.2013 se zmocněnec žalobce dostavil ke správnímu orgánu s omluvou z nařízeného jednání, kterou neodůvodnil. Z výpisu z evidenční karty řidiče týkající se žalobce ze dne 14.10.2013 vyplývá trvalé bydliště žalobce na adrese....

Svědka M.Č. dne 4.11.2013 vypověděl, že v Prešovské ulici prováděli kontrolu parkujících vozidel. Svědek zaregistroval vozidlo značky Felicia červené barvy, které vjíždělo do Prešovské ulice od Klatovské ulice. Projelo prvním blokem a za křižovatkou se Sedláčkovou ulicí pokračovalo dále k náměstí Republiky. Svědek upozornil kolegu a rozhodli se zastavit vozidlo, s ohledem na dopravní situaci, až na náměstí Republiky. Jako řidič byl ztotožněn žalobce. Po sdělení přestupku žalobce uvedl, že chce věc předat do správního řízení. Oznámení o přestupku odmítl podepsat i se k věci vyjádřit. Ve vozidle se v době kontroly podle svědka nacházeli dva spolujezdcí.

Svědka A.T. vypověděl, že prováděli kontrolu parkujících vozidel a jejich rezidenčních karet. Při kontrole zaregistrovali vozidlo Felicia červené barvy, které jelo od Klatovské ulice. Vjelo do Prešovské ulice a policisté ho zastavili na náměstí Republiky. Přistoupili ke kontrole vozidla a řidiči bylo sděleno, že byl zastaven, jelikož nerespektoval dopravní značení v Prešovské ulici. Podle svědka si žalobce tohoto byl vědom, ale rovnou uvedl, že chce věc předat do správního řízení. Z toho důvodu bylo sepsáno oznámení o přestupku, které žalobce odmítl podepsat. Vozidlo řídil žalobce, vedle něj seděl ještě jeden cestující a vzadu byl další. Žalobce se s policisty na místě vůbec nebavil.

Dne 5.11.2013 zmocněnec žalobce nahlížel do spisu a žádal o poskytnutí lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě vyjádření nepodal.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným s odůvodněním, že při stanovení viny vycházel správní orgán zejména z oznámení o přestupku a z úředního záznamu zakročujících strážníků, který koresponduje s tímto oznámením. Dále správní orgán

vycházel z fotodokumentace pořízené městskou policií, na které je zachyceno vozidlo žalobce ve směru z Prešovské ulice na náměstí Republiky. Z další fotodokumentace dopravního značení pořízené správním orgánem vyplývá, že v Prešovské ulici je umístěna dopravní značka B11 s dodatkovou tabulkou. Dále správní orgán vycházel ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Podle správního orgánu svědecké výpovědi spolu v podstatných bodech korespondují a zároveň korespondují s popisem přestupku v oznámení o přestupku a v úředním záznamu. Vzhledem k tomu, že skutečnosti byly strážníky zjištěny při výkonu jejich služebních povinností a zároveň nebyl zjištěn žádný jejich osobní vztah k žalobci, lze konstatovat, že svědci nemají zájem žalobce svou výpovědí poškodit a správní orgán nemá důvod jejich vyjádření zpochybňovat, neboť popisují toliko události, jimž byli osobně přítomni. Oba strážníci potvrdili, že předmětné vozidlo řídil žalobce, který nerespektoval svislou zákazovou dopravní značku B11 s dodatkovou tabulkou E13 a do takto označeného úseku pozemní komunikace vjel. Průběh událostí byl popisován shodně a správní orgán hodnotí výpovědi jako věrohodné. K vozidlům, pro které předmětný zákaz neplatí, tedy vyjmenovaným na dodatkové tabulce E13, správní orgán uvedl, že vozidlo Felicia RZ ... není vozidlem PČR ani vozidlem MHD. Rovněž s ohledem na druh vozidla a skutečnost, že nezastavilo v Prešovské ulici a neprováděl zde zásobování, nejde o vozidlo, které by k takovému účelu bylo užito. Parkovací karta R (rezidenční karta) je pak určena obyvatelům části města, které spadají do dané zóny placeného stání. Rezidentem je vlastník či provozovatel vozidla, který má k příslušnému domu či bytu vlastnické právo nebo na místě trvalý pobyt. Rezidentům se karta vydá pro osobní vozidla, jichž jsou vlastníkem či provozovatelem. Vzhledem k trvalému pobytu žalobce je vyloučeno, že by byl rezidentem. Parkovací karta P čili předplatitelská karta je určena pro podnikatele fyzické či právnické osoby, neziskové či veřejné organizace, které mají sídlo nebo provozovnu v místě spadajícím do příslušné zóny placeného stání. Předplatitelům se karta vydá pro jimi provozovaná služební vozidla a váže se ke konkrétní registrační značce a k jedné zóně. S ohledem na uvedené považuje správní orgán za prokázané, že žalobce nebyl oprávněn k vjezdu do Prešovské ulice, neboť nepatřil ani do jedné ze skupin řidičů, pro které zákaz vjezdu neplatí.

Proti tomu to rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil.

Žalovaný v odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** poukázal na ust. § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že z hlediska správnosti přezkoumává odvolací orgán napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se však žalovaný důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku ust. § 3 a § 52 správního řádu. Po přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu). V odůvodnění byl na podkladě provedených důkazů, jež tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku odvolatelem, s čímž se žalovaný plně ztotožnil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku. Je z něho zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I.

stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce, jak vyplývá ze shora shrnutého obsahu správního spisu, uplatnil námitku, že byl držitelem parkovací karty zóny A poprvé v žalobě s tím, že ve správním řízení není obviněn z přestupku povinen se hájit a uvádět tvrzení a předkládat důkazy na svou obranu. Podle názoru zdejšího soudu pokud měl žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží právě přestupkové řízení, povinně nařizované ústní jednání i institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů.

V daném případě soud zamítnutí žaloby opírá o argumentaci, založenou na zásadě vigilantibus iura (každý necht' střeží svá práva). Je totiž zřejmé, že žalobce žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznnesl v průběhu celého správního řízení – do oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit, z ústního jednání se (prostřednictvím zástupce) třikrát omluvil s žádostí o nový termín jednání a blanketní odvolání ani přes výzvu žalobce nedoplnil. Takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobce, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné argumentace. I v přestupkovém řízení platí, (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle **§ 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení**.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1 As 83/2013-60** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz) je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“.

„Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích),

svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.Ús 83/96).

Nelze dále přehlédnout, že tvrzení v žalobě (a v její příloze označené jako „odborný posudek“), je rovněž v přímém rozporu s obsahem správního spisu. Podle výpovědi svědka T. si byl žalobce přestupku vědom, ale rovnou žádal projednání věci ve správním řízení. Jelikož pak se žalobce ani jeho zástupce výsledku tohoto svědka nezúčastnili, a nezpochybnili ji ani následně (v odvolání či v žalobě) a nebyly zjištěny ani jiné okolnosti, které by věrohodnost svědka snižovaly, soud považuje tuto výpověď za věrohodnou. Tím spíše, že je v souladu i s ostatními podklady pro rozhodnutí správního orgánu, zejména s fotodokumentací pořízenou policisty na místě přestupku, z níž jednoznačně vyplývá, že za předním sklem vozidla není viditelně umístěna parkovací karta zóny A.

Soud neuznal ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle § 3 **správního řádu** postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tomuto požadavku správní orgán prvního stupně nepochybně dostál, neboť z výše shrnutého odůvodnění jeho rozhodnutí jasně vyplývá, že se správní orgán zabýval i otázkou, zda se na žalobce nevztahuje výjimka ze zákazu vjezdu daná dodatkovou tabulkou a že dostatečně podrobně, logicky a srozumitelně vysvětlil své úvahy, na základě nichž dospěl k závěru, že výjimku na žalobce nelze aplikovat. Ohledně možnosti vlastnit parkovací kartu uvedl správní orgán prvního stupně, že je vyhrazena jednak rezidentům (osobám s vlastnickým právem k nemovitosti nebo s právem trvalého pobytu v zóně), a jednak podnikatelům se sídlem či provozovnou v zóně). Žalobce má trvalý pobyt v okrese Tachov a z ničeho ani nevyplývá a žalobce netvrdí, že by v předmětné zóně měl provozovnu. Soud se s proto se závěrem správního orgánu prvního stupně ztotožnil, neboť žalobce ani v žalobě konkrétně tyto závěry správního orgánu nezpochybnil, když neupřesnil, na základě jakého konkrétního titulu by měl být vlastníkem parkovací karty.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková